I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415; STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 14. Stockholm den 26 oktober 1945.

ARGENTINAS SYNDIKALISTER MÅSTE ARBETA ILLEGALT.

(IAA) Trots diktaturen arbetar i Argentina den till IAA anslutna Federación Obrera Regional Argentina – F.O.R.A.– vilken organisation i enlighet med sitt program betecknar sig som anarkistisk arbetarorganisation, i motsats till den reformistiska fackföreningsrörelsen och partipolitiken.

På grund av de nu förbättrade postförhållandena har IAA:s sekretariat åter börjat erhålla exemplar av FORA:s illegalt utkommande tidning: Organizacion Obrera. Tidningen som utkommer utan tryckort och adress spridas månad efter månad bland de argentinska arbetarna. Betecknande är att tidningens format nu är större än under den tid den fick lov att utkomma.

Det finns ingen pressfrihet i Argentina, heter det i en av tidningens artiklar, och regeringens dekret om det argentinska folkets rättigheter är rena rama svindeln. Att FORAS organ måste utkomma illegalt, bevisar tur förhållandena ligger till, skriver Organización Obrera. Regeringen påstår inför utlandet att i Argentina alla medborgare fritt får kommentera alla politiska och sociala problem... Detta är inte sant. FORA låter emellertid inte avskräcka sig och fortsätter sin propaganda utan regeringens tillstånd. Särskilda insamlingar för tidningsfonden pågår inom organisationen, och tidningen utkommer regelbundet samt fördelas gratis som agitationsmaterial bland medlemmarna och utomstående.

Av tidningens innehåll framgår att FORA;s olika fackliga grupper fortfarande äro verksamma i landet. Som tidigare, läsa vi

om mosaikarbetarnas, chaufförernas, tegelarbetarnas, hamnarbetarnas problem och fackliga strider- under dessa kategorier har nämligen FORA sedan gammslt sina mest säkra medlemmar såväl i huvudstaden som i de olika provinserna.

I sina principiella artiklar bekänner sig tidningen till den frihetliga kommunismen och betecknar ekonomiska arbetarorganisationer med klart anarkistiskt idéinnehåll som medel för målets uppnående. Tidningen framhåller dock att nästan alla arbetarorganisationer i Argentina äro degenererade till statsbejakande reformistiska föreningar under en mer eller mindre diktatorisk ledning. Detta gäller såväl socialister och kommunister samt de reformistiska centralerna. Endast FORA och några av de fristående syndikaten gör här ett undantag, heter det.

Intressant är att tidningen bekämpar vissa särskilda urartningar i den argentinska regimen, vilka hittills knappast nämnts i världspressen. Så finner vi t.ex. en artikel som protesterar emot, att i provinsen Entre Rios 120 lärare och lärarinnor avskedades " för att tillhöra den judiska rasen". Antisemitismen är en dumhet och en i praktiken brottslig företeelse, fastslår tidningen, och ropar till kamp mot denna tendens.

Det framgår ur FORA:s illegala tidning att organisationen har en del kamrater i fängelserna och att dess Comités pro Presos, (Fångkommittéer) utveckla en livlig verksamhet för att bispringa dem och propagera inför offentligheten för fångarnas frigivande. Bland de fångar som organisationen kämpar för, befinner sig sådana som för sin verksamhet i rörelsen dömdes redan före den nuvarande regimens tillkomst, som t.ex. offren för den så kallade " processen mot tegelarbetarna i San Martín", Därtill kommer emellertid massor av kamrater som häktats under den nya auktoritära regimen. Fångkommittéerna utger särskilda märken, för att insamla medel till sin verksamhet samt får regelbundna bidrag från organisationens olika administrativa organ.

x x x

DE SPANSKA EMIGRANTERNA OCH FRANCO.

(IAA) Tidningen " España Libre" i Buenos Aires meddelar att francoregimen för någon tid sedan inbjöd emigranterna att åter-

vända till Spanien. Av en halv miljon emigranter svarade 300 på denna inbjudan och sökte om inresetillstånd. Det rör sig om personer vars verksamhet och betydelse för den antifascistiska kampen är lika med noll. Spanska regeringen riktade i samband med denna aktion en särskild inbjudan till Niceto Alcalá Zamora, den spanska republikens förste president och en mycket högerbetonad katolsk politiker. Alcalá Zamora som är bosatt i Argentina, offentliggjorde emellertid en förklaring där han meddelade att han inte ämnade återvända till sitt fosterland så länge han som spanjor därtill behöver ett särskilt tillstånd av någon som helst regering.

x x x

ENGELSKA ARBETARPARTIET VID MAKTEN.

(IAA) Direct Action, organ för anarkistiska federationen i England, gör i sitt augustinummer nedanstående reflektioner med anledning av att det engelska arbetarpartiet erövrat den parlamentariska majoriteten och regeringsmakten:

Under fem och ett halvt år har detta land gjort den bittra erfarenheten av modern krigföring. Soldater, matroser och flygare i stridszonerna ha lidit psykisk och fysisk ångest, många ha sårats och andra ha mist livet. Allt för den påtagliga motiveringen att krossa nationalsocialismen i Tyskland, fast de verkliga orsakerna till denna den största bland katastrofer ligga långt bortom de här nämnda. Nu borde vi vara i stånd att se fram mot åtminstone fem års nationalsocialism i vårt eget land.

Vad dessa utsikter kunna betyda för oss personligen i vår dagliga kamp för ett torftigt uppehälle är kanske inte alldeles klart för ögonblicket. Men låt oss betrakta några få av aspekten! Bland våra makthavares många löften har nationaliseringen av Bank of England framställts som en vacker bild av framtida förhållanden. Låt oss rådfråga en expert om hans mening! Denavlidne Montague Norman, bankens direktör, yttrade angående nationalisering följande: " Jag skulle välkomna nationaliseringen, eftersom jag vet att nationalisering och ingenting annat skulle innebära ökad centralisering och skulle öka deras makt som- bakom scenen - kontrollera den centraliserade regeringen." En amerikansk finansman förklarade: " Giv mig kontroll över en nations finanser, så

bryr jag mig inte om vem som stiftar lagarna."

Sedan vi således sett till att kontrollen över den sedelutgivande institutionen och lagstiftningen flyttas över från den gammalmodiga kapitalistens händer till de rättsinnade lärjungarna av Mond- och Turner - d.v.s. ordföranden i ICI och den fackföreningsfunktionär som avgav en gemensam rapport om klass-samarbete mellan arbetsgivare och arbetare inom industrin - skola vi nu vara färdiga för den vanliga utplundringen. Utan tvivel kommer den att göra lika stor skada för det.

Andra punkter på Labour Partys program äro: nationaliseringen av kolproduktionen och koltransporten. Arbetare som äro sysselsatta i dessa grenar ha under hela krigsperioden stått under regeringens kontroll. Frånsett en del eftergifter åt arbetarna, som helt och hållet berott på den ökade betydelsen av dessa industrier i krigstid, har regeringskontrollen varit lika skoningslös i sina krav som gruvägarna och transportmagnaterna voro under tiden före kriget. Vi må gärna byta ut vår utsugare mot en annan, vi kunna till och med få en " bas" ur våra egna led,- men en bas ha vi i alla fall över oss. En kolgruvearbetare från Rhondda Valley, Coombs, författare till den av Left-Book Club utgivna boken " These Poor Hands" (Dessa fattiga daglönare) förklarade att om man ger en arbetare lite myndighet och kallar honom "bas" så blir han en fullkomlig tyrann. Vi kunna själva konstatera detta om vi se oss omkring innanför fabriksporten, eller vilken arbetsplats som helst, nu i dag eller i morgon. En fackföreningsfunktionär, en vanlig gåpåare som har baklätts med ett minimum av auktoritet, kommer att försvara sin ställning på alla sätt, även oärliga. På samma sätt finna vi att en Labour-politiker alltid kommer att begagna sin myndighet mot folket, när detta protesterar mot statsåtgärder. I sista hand vilar alla politikers anspråk på att få råda över oss ytterst på makten och denna är densamma för både kapitalister och Labour- män.

Det är därför som vi säga att det är förspilld möda att befria sig från ett slags makthavare bara för att kasta oss i händerna på en annan, - ty nationalisering måste innebära att staten intar den privata kapitalistens plats.

Låt oss, i stället för att analysera Labour-politikernas och na-

tionaliseringens egenskaper, undersöka några få enkla fakta och dessa visar oss att hela produktionen av nyttigheter är baserad på tre faktorer, nämligen:

Landets förråd av råmaterial; de verktyg som vi själva skapa oss; det arbete som vi själva utföra.

Den härskande klassen, vare sig den består av privatkapitalister eller av statsfunktionärer, rår om och bestämmer över jorden och produktionsmedlen samt har våra livsmöjligheter i sin hand. Endast arbetarna själva kunna ändra denna uppdelning inom samhället med dess olyckliga följder: krig, arbetslöshet och dåliga arbetsvillkor genom att övertaga produktionen och distributionen i egna händer. Labourregeringens nationalisering innebär bara ett nytt slags slaweri.

x x x

SPANSK ANARKOSYNDIKALISTISK VERKSAMHET I SPANIEN.

(IAA) Den spanska syndikalistiska verksamheten i Frankrike inriktas framförallt på Spanien: å ena sidan ämnar medlemmarna bidra till Francos störtande, å andra sidan göra de allt de kan för att förbereda sig på CNT:s kommande konstruktiva uppgifter i själva Spanien som kommer att framträda som rörelsens huvudlinje efter den rent destruktiva befrielsekampens avslutande. Hit hör de strävanden som göra sig gällande att redan i emigrationen sammanfatta emigranterna i särskilda regionala och industriella grupper, inom vilka kamraterna förbereda sig på vissa specialuppgifter som vänta på dem hemma i deras spanska hemtrakter eller deras industrier.

Således avhölls nyss i Toulouse en konferens av alla de emigranter som är hemmahörande i Andalusien, det stora sydspanska jordbruksdistriktet med Sevilla som huvudstad. Det bildades en förbindelsekommitté för de andalusiska emigranterna i CNT. En där antagen resolution betonar att den nya sammanslutningen inte skall vara ett slags parallellorganisation till den i Frankrike redan bestående allmänna syndikalistiska emigrantorganisationen (MLE), utan inskränka sig endast till vissa förberedande arbeten med hänsyn till specialuppgifter av regional karaktär efter fascismens sammanbrott i Spanien.

På samma sätt ha de i Frankrike bosatta medlemmarna från Levan-

ten - Valenciaregionen - även sammanträtt till konferens i Toulouse, vilken stad i Frankrike förövrigt betecknas som " den spanska republikens provisoriska huvudstad." Liknande regionala sammanslutningar hålla på att bildas på andra håll. Centraregimens kamrater - Madrid- utger t.o.m. en egen tidning i Frankrike.

I samband med den förberedande industriella verksamheten kunna vi omnämna CNT- sjöfolkets konferens som nyss hölls i Bordeaux. Enligt referat i " Solidaridad Obrera", Paris, samlade konferensen över 300 ombud för sjöfolksfederationen i landsflykt. Konferensen diskuterade en mängd praktiska socialpolitiska frågor samt sjöfolkets konstruktiva socialistiska uppgifter i CNT. Konferensen avslöts med ett stort offentligt möte på Bordeaux' arbetsbörs.

Liknande industriella konferenser torde ha avhållits eller hålla på att förberedas för olika industrier, eftersom MLE:s stora majkongress i Paris beslöt att arbete av detta slag skulle genomföras i hela Frankrike och för alla industriella och regionala grupper bland de syndikalistiska emigranterna.

x x x

DEN SPANSKA BEFRIELSEJUNTAN.

(IAA) För den spanska anarkosyndikalistiska rörelsen i Frankrike, dess betydelse och inflytande inom spanska emigrantkretsar därstädes är det betecknande att den spelar en ledande roll i den spanska Befrielsejuntan - Junta Espanola de Liberación -. Med undantag av kommunisterna deltaga i denna samarbetsjunta samtliga spanska antifascistiska grupper i Frankrike.

Det var de spanska syndikalisterna som togo initiativet till Juntans bildande, äro de som underhandlar med organisationerna samt på allt sätt söker att hålla ihop dem för genomförandet av en mängd praktiska uppgifter.

Juntans ordförande är en känd syndikalistisk kamrat från Barcelona, nämligen Juan Puig Elías, lärare till yrket, och under krigsåren ansvarig för den katalonska skolans reorganisation på frihetliga grundvalar.

Juntan har förövrigt nyligen gjort en framställning hos franska regeringen för att begära att de franska myndigheterna skola

sluta upp med att med fängelse och böter bestraffa de spanska antifascister som illegalt går eller kommer över den fransk-spanska gränsen.

x x x

KATALONIENS ANTIFASCISTISKA KRAFTER SAMARBETA.

(IAA) I senaste numret av CNT:s bulletin i Toulouse meddelas att den bredaste antifascistiska allians·som hittills tillkommit i Spanien nyss har bildats i Katalonien. Därstädes har nämligen samtliga vänsterorganisationer nyss sammanslutit sig för gemensamma antifascistiska uppgifter. De största organisationerna inom alliansen är den syndikalistiska CNT och vänsterpartiet Esquerra vilka tillsammans kontrollera nästan hela den katalonska befolkningen. Även FAI (anarkisterna) är med i alliansen, liksom POUM (vänstermarxister). Det i Katalonien under inbördeskriget 1936 - 1939 ökända kommunistiskt - socialistiska enhetspartiet (PSUG) är emellertid inte med. Ingen av de övriga grupperna vill samarbeta med detsamma. Däremot har som medlem av alliansen ingått det socialistiska partiet. Detta visar att även socialdemokraterna i Katalonien slutat upp med samarbetet med kommunisterna.

CNT:s bulletin meddelar vidare att alliansen kommit överens om att föreslå spanska folket genomförandet av en allmän hemlig folkomröstning i hela Spanien varigenom folket skall uttala sig om vilken regim landet skall tillämpa efter Francos störtande.

x x x

FRISTÅENDE SYNDIKALISTISKA ORGANISATIONER I ARGENTINA.

(IAA) Den fackliga rörelsen i Argentina är mycket splittrad. Det finns två reformistiska landsorganisationer, CGT och USA, en anarkistisk- syndikalistisk arbetarorganisation, ansluten till IAA, den syndikalistiska Internationalen, nämligen FORA, samt en mycket stor sektor som består av så kallade " autonoma" - fristående - fackföreningar och federationer. Bland dessa finns många utpräglat syndikalistiska federationer som organisatoriskt och idéellt stå exempelvis den svenska syndikalismen mycket nära.

Bland dessa förtjänas särskilt nämnas Federación de Obreros en

Construcciones Navales (Varvsarbetarnas Federation) vilken federation som utan att vara ansluten till den syndikalistiska Internationalen likväl står i kontakt med IAA:s sekretariat, tillställer det sina pressorgan och återger i dessa material från IAA:s Presstjänst. Federationen utger en utmärkt månadstidning under namnet " El Constructor Naval" (Skeppsbyggaren). En större kellektion av denna legalt utkommande tidning har nyss sluppit genom censuren och kommit IAA:s sekretariat tillhanda och ger en intressant inblick i denna rörelses struktur, verksamhet och idéer.

Federationen har sina sektioner fördelade i hela landet, naturligtvis särskilt då i hamnstäder. Sektionerna i Buenos Aires, Rosario, La Plata och sektionen San Fernando y Tigre omnämnes särskilt ofta i tidningen och tycks vara de mest aktiva. Men federationen är dessutom uppdelad i yrkessektioner, bland vilka vi kan nämna varvs-metallarbetarnas, varvssnickarnas och ångpannearbetarnas. Snickarnas sektion kunde nyligen fira sin femtioårsdag, medan ångpannearbetarnas sektion har bestått i 43 år. Den sistnämnda utger en egen tidning av tämligen idéell karaktär, den innehåller uppfostrande socialistiska artiklar, men också fackliga nyheter.

Hela rörelsen- liksom också dess huvudorgan - har vid sidan av den rent fackliga karaktären ett rätt så kraftigt idealistiskt inslag. Såväl i Rosario som i Buenos Aires bildar federationens fackliga sektioner särskilda bildningsgrupper, efter spansk förebild kallade för Ateneos. Vi ha även framför oss en liten bulletin som regelbundet utkommer som organ för Ateneo i Buenos Aires.

I en ledare protesterar " El Constructor Naval" mot idén att förena alla Argentinas fackföreningar i en enda central. Det finns i landet, hävdar författaren, tre fackliga riktningar, representerade av olika organisationer: den rent reformistiska och partipolitiska, en andra, en smula mera opolitiskt betonad, men rent ekonomisk - fackklig rörelse och slutligen en revolutionär syndikalism som har klara socialistiska mål. Dessa tre riktningar av vilka varvsarbetarnas federation tillsammans med andra organisationer säger sig representera den tredje, går inte att förena. Enhetstanken i den form som den framförs av regeringarna, myndigheterna och vissa reformistiska

ledare är endast ett uttryck för de centralistiska strävanden som är till största skada för arbetarrörelsen och ägnade att förstöra de fria fackliga organisationernas kampduglighet. Också en intressant ledare i " El Obrero calderero", Ångpannearbetaren, organ för en av federationens ovannämnda sektioner, framhåller att hela fackföreningsrörelsen glider mot avgrunden på grund av centralismens tillväxt i arbetarrörelsen. Det behövs, betonar denna tidning, en medvetet syndikalistisk fackföreningsrörelse, som klart och bestämt vänder sig mot ledarnas makt i organisationen vilken förvandlar dem till diktatoriska regeringar och medlemmarna till vanliga undersåtar.... Tidningen " El Constructor Naval" ställer mot den " reformistiska" fackföreningsrörelsen den " transformistiska", d.v.s. samhällsomdanande till vilken federationen bekänner sig. Genom klasskamp i form av evig " guerilla", småkrigande, skall klassamhället slutligen förvandlas till ett klasslöst, heter det i tidningen på ett annat ställe.

Dessutom vänder sig varvsarbetarnas fackliga rörelse även mot den rent yrkesbetonade organisationsformen och uppfattar sina yrkessektioner endast som delar av en större federativ sammanslutning med konstruktivt socialistiska målsättningar. En mycket kännetecknande artikel i "El Constructor Naval" betecknar industrifederationernas uppbyggande som " aktuellt arbete för morgondagens värld". Om det är en av fackföreningsrörelsens huvuduppgifter att organisera produktionen, så måste dess organisationsform motsvara dessa konstruktiva mål, läser vi i artikeln. Den organisationsform som i det moderna näringslivet bäst uppfyller kravet på organisation av produktion och distribution, är industrifederationen. CNT i Spanien beslöt industrifederationernas införande redan 1931, men tyvärr, fastslår artikelförfattaren, tillkom industrifederationerna i CNT i största hast först mitt under brinnade inbördeskrig. Dröjsmålet var inte utan allvarlig skada för den spanska syndikalismen, framhåller artikeln, som slutar med att uppmana Argentinas syndikalister att i rätt tid uppmärksamma denna viktiga fråga.

Vid sidan av den fackligt upplysande verksamheten ägnar sig federationens tidningar även åt bildnings- och upplysningsarbetet

samt behandlar viktiga ekonomiska frågor, exempelvis agrarproblemet. Nästan varje nummer av dem innehåller citat eller artiklar av anarkismens store mästare, översättningar ur utländska anarkosyndikalistiska tidningar samt som förut nämnts IAA:s informationsartiklar.

Federationens tidningar gör mycket propaganda för CNT:s sak och mot francoregimen i allmänhet. I en artikel där Paris' befrielse hälsas med uppriktig glädje, framhålles dock att den största berömmelsen i kampen mot den internationella fascismen egentligen tillkommer dem som upptog striden i Spanien den 19 juli 1936.

Organisationen har naturligtvis att kämpa med stora svårigheter, eftersom den argentinska halvfascismen gör allt för att hindra fria fackföreningars verksamhet, men organisationerna lever ändå och utvecklar sig i mån av möjlighet. Det meddelas t.o.m. att federationen i år ämnar hålla en allmän kongress. Kanske får man hoppas att denna mer eller mindre legalt kan hållas. Detta särskilt med hänsyn till de senaste förändringarna i den argentinska regimen.

x x x

SPANSK SYNDIKALISTISK UNGDOMSRÖRELSE I EMIGRATIONEN.

(IAA) De senast anlända numren av den i Toulouse, Frankrike, utgivna spanska syndikalistiska ungdomstidningen Ruta omtalar många och stora framgångar för den spanska anarkosyndikalistiska ungdomsrörelsen i emigrationen. " Ruta" meddelar att många nya klubbar bildats i olika delar av Frankrike. I departementet Haute Vienne har en förbindelsekommitté för distriktets ungdomsgrupper bildats, med säte i Limoges. Liknande förbindelsekommittéer ha bildats för departementen Allier, La Greuse och Puy de Dome. Nya ungdomsklubbar ha under den senaste tiden bildats på följande platser: Rousset la Guiche, Montendre, Limoux, St. Lary, Brest, Cardin, Metz, Le Coin och Chalabre.

" Ruta" redogör även för den spanska ungdomsrörelsen i andra länder. Således meddelar de spanska kamraterna i London att även där en frihetlig spansk ungdomsrörelse uppbyggts. I samma nummer av tidningen meddelas även om början till en spansk frihetlig ungdomsrörelse i Amerika. Flera framstående förkämpar för den spanska fri-

hetliga ungdomsrörelsen vistas förnärvarande i Mexico, där de fortsätta med den i Spanien påbörjade ungdomsverksamheten för anarkismens och syndikalismens sak.

Även i Afrika har påbörjats förberedande arbeten för konstituerandet av en frihetlig syndikalistisk ungdomsrörelse. I Oujda och Oran finns redan klubbar. " Ruta" uttalar den förhoppningen att den under oktober månad sammanträdande konferensen i Oran, för den spanska frihetliga rörelsen i Nord-Afrika, kommer att betyda mycket för den nya ungdomsrörelsens samordning. Den här omnämnda konferensen (CNT- emigrationens allmänna konferens) har i skrivande stund avslutat sitt arbete och ha vi ganska säkert att motse intressantanyheter rörande den spanska anarkosyndikalistiska ungdomsrörelsen i Afrika.

Tidningen " Ruta" omtalar även att det i Marseilles, Frankrike, nyss hölls en tre-dagars kurs vilken var ordnad av Frihetlig Ungdoms lokalfederation på platsen. Kursen avsåg skolning för ungdomsrörelsens drivande krafter. Den befattade sig med organisatoriska frågor, talkonst samt om de anarkistiska idealens filosofiska grundvalar och deras genomförande genom syndikalismen.

x x x

ANTIFASCISTER SITTA ÄNNU FÄNGSLADE I ITALIEN.

(IAA) Den italienska antifascistiska tidningen Adunata dei Refrattari, vilken utkommer i Förenta staterna, informerar i sitt senast anlända nummer om en angelägenhet av största betydelse för antifascisterna i hela världen, och i synnerhet för alla frihetliga socialister. Det finnes nämligen fortfarande antifascistiska fångar i det " befriade" Italiens tukthus.

Bakom Italiens fängelsemurar sitta kamrater som upptogo kampen mot fascismen redan under den tiden då det var mycket farligt. En del av dem dömdes därför att de försökte avvärja fascismen när det ännu var tid att förhindra faran.

Till den förstnämnda gruppen hör Sante Pollastri och Luigi Peotta, överlevande efter det i Italien s.k. " slaget vid Ventimiglia", och till andra gruppen, Giuseppe Boldrini och Giuseppe Mariani, vilka dömdes efter " Diana- attentatet".

"Adunata dei Refrattari" framhåller att den nuvarande italienske

justitieministern, kommunisten Togliatti, mycket väl känner till dessa fall. Tidningen framhåller att det är nödvändigt att kräva frihet för dessa fängslade kamrater.

x x x

WOLLIN DÖD.

(IAA) En av den ukrainska revolutionens mest framstående gestalter, vår kamrat Wollin, avled den 19 september på ett sjukhus i Frankrike i en ålder av 63 år. Han dukade under av lungsot vilken han ådragit sig under krigets fruktansvärda år. Hans aska begrovs, i enlighet med hans egen önskan, på den gamla bekanta kvrkogården Père Lachaise i Paris.

Wollin var son av en borgerlig rysk-judisk familj och ingick som ung student i den revolutionära arbetarrörelsen. Det var i hans hus det första arbetarrådet bildades i St. Petersburg år 1904. Arbetarna ville då anförtro honom posten som rådets ordförande, vilket han dock avböjde. Efter 1905 års revolution blev han tvungen att lämna Ryssland, varpå han levde under 10 år som emigrant i Paris, och efter 1915 i New York, varifrån han år 1917 återvände till Ryssland. Han reste då till Ukraina, där han deltog i Maknowrörelsen, inom vilken han beklädde posten som sekreterare för propaganda och kulturell upplysning. Efter Maknowrörelsens sammanbrott såg han sig på nytt tvungen att fly från Ryssland. I Berlin deltog han i det första förberedande sammanträdet för IAA:s bildande år 1921, och 1922 i vår internationals konstituerande kongress. Sina sista år tillbragte han på olika platser i södra Frankrike. Han undgick tvskarnas och vichymännens förföljelser, men de hemska åren, förföljelserna och nöden förstörde hans hälsa och ändade hans liv.

Pierre Besnard skriver i Solidaridad Obrera - Paris, att Wollin efterlämnade två stora socialteoretiska verk samt många dikter. Wollin var till hela sin typ en lärd man med stark teoretisk läggning, men också praktiska intressen. Hans verksamhet var framförallt av upplysande natur, hans medarbete har lämnat många spår framförallt i den franska anarkistiska rörelsen och i Ukraina. Bl.a. var han en av huvudmedarbetarna i den av Sébastien Faure utgivna Encyclopédie Anarchiste.

x x x

KONSTITUERANDE NATIONALFÖRSAMLING ELLER ETT REVOLUTIONÄRT KONVENT.

Italienska problem.

(IAA) Ur tidningen " Il Comunista Libertario", utgiven av de italienska anarkosyndikalisterna, återge vi nedanstående uttalande om problemet konstituerande nationalförsamling eller ett revolutionärt konvent:

" Den traditionella reaktionen i Italien representeras av monarkin och godsägarna. Italien måste bli republik, men det räcker ej med att proklamera republiken, utan huset Savoyen måste ställas till ansvar som krigsförbrytare och ansvariga för fascismens maktutillträde.

Efter fascismens sammanbrott, efter folkupproret mot regimen under april månad, hade det redan varit nödvändigt att skapa en klar situation, men situationen är i dag oklarare än någonsin. Det gäller att återuppbygga landet, men hur, det är frågan.

Majoriteten i de stora " masspartierna" sätter nu hela sitt hopp på och koncentrera alla sina anstfängningar på den konstituerande nationalförsamlingen. Men det är fel att vänta sig för mycket av ett vanligt partiparlament. Nationalförsamlingen, om den kommer till, måste förvandlas till något radikalare. I dess ställe gäller det att sätta ett revolutionärt " konvent" efter den franska revolutionens exempel. År 1792 sattes det revolutionära konventet mot Louis XVI:s korrupta nationalförsamling. Något liknande måste ske i Italien. Ett italienskt konvent, skulle vara organet för uppbyggande av ett nytt samhälle. Det skulle sammansättas av representanter för fabriksråden, de kooperativa organisationerna och andra organ som förkroppsliga arbetet och dess intressen."

x x x

DEN ITALIENSKA UNGDOMEN KOMMER MED I DEN ANARKOSYNDIKALISTISKA RÖRELSEN.

(IAA) Enligt de meddelande vi erhålla från Italien framgår att ungdomen i allt större skaror ansluta sig till vår anarkosyndikalistiska rörelse. Så exempelvis framhåller tidningen " Il Comunista Libertario" att ungdomsfrågan intog en viktig plats bland diskussionsämnena på den frihetliga rörelsens norditalienska kon-

ferens under juni månad. Tidningen tillägger:

Tillströmningen av ungdomar till våra grupper och vår rörelse är mycket stor. Inte endast i Milano, där hela grupper tidigare tillhört andra partier gick över till oss, utan samma förhållande gör sig gällande i Ligurien, Toscana och Piemonte, där våra kamrater äro synnerligen aktiva. De unga kamraterna organisera skolnings- och talarkurser och deltaga i den gemensamma rörelsens politiska, sociala och fackliga arbeten. Hjärtliga relationer upprätthålles med andra ungdomsrörelser - Ungdomsfronten- men detta med bibehållande av eget oberoende.

Tidningen meddelar vidare att ungdomarna hålla på att skapa en hela norra Italien omfattande ungdomsfederation, som skall syssla med revolutionärt förberedande och uppfostrande arbete. Meningen är att denna federation även skall deltaga i den allmänna " Ungdomsfronten" men skall försöka utveckla densamma till en revolutionär sådan.

x x x

TYSK PROPAGANDA I SCHWEIZ.

(IAA) Från Schweiz ha vi erhållit en del stencilerade och tryckta småskrifter med propaganda för frihetlig socialism. Propagandan är i allmänhet av en mera idéell karaktär. I en av skrifterna framhålles emellertid att det är nödvändigt att förnya arbetarrörelsen. Utgivarna ha i detta avseende intagit en positiv inställning till den revolutionära syndikalismen sådan den förkroppsligas av CNT i Spanien och IAA som internationell organisation. En liten broschyr behandlar " Moskva- världsreaktionens säte."

Vi hoppas kunna återkomma till den tysk-schweiziska propagandan sedan vi hunnit knyta närmare kontakt med de kamrater som stå bakom densamma.

x x x

FRANSK- ITALIENSK PROPAGANDA I GENÈVE.

(IAA) I Genève utgav den gamla frihetliga militanten Bertoni före kriget på franska och italienska språken tidningen Rèveil vilken dock upphörde utkomma när regeringen tvingade en del vänstergrupper (anarkister, kommunister och trotzkister) under jorden. Efter någon tid

började dock Bertoni sin verksamhet ånyo genom att utge små broschyrer som regelbundet utkom på franska och italienska " någonstädes i Schweiz". Sedan 1944 publiceras emellertid dessa broschyrer regelbundet två gånger i månaden och utkommer för närvarande fullt legalt med förlagets adress i Genève.

Bertonis små broschyrer är av stort värde för den frihetliga propagandan och innehåller vantligtvis en rad små intressanta, mycket personliga och originella frihetliga kommentarer till dagshändelserna samt värdefulla citat ur äldre frihetlig litteratur. Även IAA:s informationer äro då och då införda i dessa häften.

x x x

CNT- EMIGRANTERNA I ARGENTINA OCH CNT I SPANIEN.

(IAA) För första gången har IAA:s sekretariat erhållit ett meddelande från CNT- emigranterna i Argentina via tidningen España Libre Buenos Aires. Där offentliggör denna grupp en resolution som skisserar kamraternas ställning till den illegalt kämpande CNT i själva Spanien. Resolutionen lyder:

1. CNT-kamraterna i Argentina godkänner helt och hållet det heroiska arbete som CNT:s nationalkommitté i Spanien presterar för de fackliga organisationernas återuppbyggande.

2. De acceptera de beslut som fattats på CNT:s illegala landsomfattande konferenser och kräva att desamma accepteras också av de övriga emigrantgrupperna i olika länder.

3. Vi uttrycka till/de hjältemodigt kämpande kamraterna i Spanien vår tillfredsställelse och vår stolthet över vår rörelse.

4. Vi uppmana alla emigrantgrupper att koncentrera hela sitt arbete på att hjälpa CNT:s nationalkommitté i Spanien för att densamma kan fortsätta med sitt verk.

Till ovanstående kan tillfogas att CNT:s emigrantgrupper i England, Frankrike, Nord-Afrika, Mexico och Förenta staterna har till CNT i Spanien framfört reservationer mot vissa beslut som fattats i regeringsfrågan. De gå således på en annan linje i detta spörsmål, en linje som mera överensstämmer med de syndikalistiska principerna.

x x x

NY FRIHETLIG TIDNING I ARGENTINA.

(IAA) I Argentina utkommer sedan maj månad 1945 en ny spansk frihetlig tidning som får sin särskilda prägel genom medarbetè av framstående CNT- militanter som i egenskap av emigranter leva i den argentinska republiken, nämligen Jacinto Toryho, f.d. chefredaktör för Solidaridad Obrera- Barcelona, en utomordentlig journalistisk förmåga och energisk organisatör, samt en av CNT:s största teoretiska begåvningar, Diego Abad de Santillán. Som redan tidigare i av Santillán utgivna pressorgan, har han också här som medarbetare vunnit några vidsynta representanter för UGT och socialistpartiet; vi omnämna framförallt Luis Araquistatin, tidigare medarbetare av Francisco Largo Caballero och känd som spansk diplomat.

Tidningen som heter España Libre, Fritt Spanien, och utkommer varje månad, bekänner sig till den spanska antifascistiska enheten (Alianza Nacional de Fuerzas Democráticas), men framhåller dock ofta CNT:s särskilda konstruktiva insatser i kampen mot fascismen och kapitalismen i Spanien. Santillán skriver intressanta artiklar om det spanska agrarproblemet, Toryho kommer med små levande skildringar ur spanska folkets stora historiska frihetsstrider i gångna tider, före arbetarrörelsens tillkomst. Utgivarna säger sig kämpa för ett av varje utländskt inflytande befriat Spanien som på sin egen väg marscherar fram mot den sociala rättvisan vars krav i Spanien representeras av CNT och UGT.

x x x

LEDARE OCH MEDLEMMAR.

(IAA) Med utgångspunkt från de stora spontana strider som nu pågå i England behandlar den engelska socialdemokratiska tidningen Tribune i sitt nummer för den 19 oktober problemet ledare och medlemmar inom den fackliga organisationen. Då artikeln är synnerligen intressant och i stort sett överensstämmer med vår kritik mot vart den fackliga statsbejakande byråkratismen leder så skola vi här nedan återgiva några brottstycken ur densamma. Tidningen skriver bland annat:

" Det har inte förekommit någon officiell strejk av allvarlig omfattning i England sedan år 1937, då Grov- och Transportarbetareförbundet tog ut bussförarna och busskonduktörerna i London. Under perio-

den 1937 - 1944 förlorades bortåt 10.000.000 arbetsdagar genom strejk-aktioner, vilka mestadels voro inofficiella eller - under krigsåren- illegala. Och det är ett rimligt antagande, att varje strejk som vi ännu ha att motse under de närmaste fem eller tio åren fortfarande kommer att vara inofficiell.

Freden på arbetsmarknaden är beroende av ett allmänt uppsving av löneskalorna. Ingen regering- inte ens en arbetarregering- kan ignorera avlöningskuvertens logik. Men dockarbetarestrejken har bevisat att, under denna primära lösning - eller rättare: under varje omedelbar justering i den riktningen - kan en inofficiell aktion bland arbetarna lika lätt framkallas genom ledarnas fel som genom arbetsköparnas omedgörlighet.

Dockarbetarnas strejk är i stort sett ett resultat av dålig ledning. Den 24 augusti, långt innan tvisten urartade till direkt aktion, sammankallade förbundet en speciell delegatkonferens av dockarbetare för att diskutera arbetsvillkoren. Vid denna konferens antogo arbetarna en resolution som krävde 25 shilling per dag som minimilön, vidare 40 timmars arbetsvecka, två veckors betald semester och vissa andra förmåner.

Det tjänar intet till att fackliga ledare- eller f.d. fackliga ledare som nu sitta i regeringen- förebrå arbetarna för brist på disciplin eller otålighet. Disciplin är någonting som inte kan tvingas på folk: det uppstår genom förtroende till ledarna. Och tålamodigheten härrör ur samma källa.

Hela frågan om fackföreningsledningen kräver undersökning. Klyftan mellan arbetarna och deras tillsatta ledare har vidgats under de senaste åren så att det äventyrar hela underlaget för facklig disciplin. Dockarbetarnas ledare väljes inte längre av medlemmar som arbeta inom själva transportfacket utan de tillsättes genom centralstyrelsen för Grov- och Transportarbetareförbundet. Allt detta kan måhända förklara förbundsledarnas tilltagande avskildhet från männen i ledet. Men det ursäktar den inte. Skyldigheten att återställa den intima personliga kontakten och tillgängligheten är i dag större än den någonsin varit.

Alltför ofta utsättas arbetarnas krav och framställningar för ett nonchalant dröjsmål eller smusslas undan bakom rökridåerna av " procedurer" och " formuleringar". Om kraven äro rimliga, böra de omedelbart och förståelsefullt framläggas för den underhandlingsinstans som numera finnes inom varje industrigren. Om de äro orimliga, så måste ledarna träda fram inför medlemmarna och förklara, på ett ärligt och rättframt sätt, varför de inte kunna skänka dem sitt stöd. Men så göres som regel inte.

Det är väl bekant, att många ledare äro benägna att motivera sin passivitet med arbetarnas egen brist på intresse för fackföreningsmötena och diskussionerna där. Ett sådant argument är ett fattigdomsbevis. Det är förbundsledarnas uppgift att stimulera intresset bland medlemmarna genom att bjuda på något mera lockande än tråkiga lokala fackföreningsmöten vilka inte kunna väntas intressera den stora massan av inaktiva medlemmar.

Det gäller att återskänka medlemmarna deras förtroende till sin egen organisation. Den allra värsta björntjänst som LO i England skulle kunna göra den nuvarande arbetarregeringen vore att bli ett officiellt departement åt denna regering."

---cooOooo---

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 15. Stockholm den 17 november 1945.

INTERNATIONELLA FACKLIGA KONGRESSEN I PARIS.

(IAA) Den internationella fackliga kongress som under februari månad sammanträdde i London arbetade under betydligt större entusiasm och tillförsikt än den som hölls i Paris under oktober månad och vilken resulterade i bildandet av en ny fackföreningsinternational. I London låg liksom i luften en viss triumf, i att innan det stora kriget var slut, en internationell fackföreningskongress kunde sammanträda. Visserligen med aktiv hjälp av regeringarna, i vårs tjänst fackföreningsrörelsen mångenstädes stod, men ändå. Det svepte en våg av tillfredsställelse över världen att de fackligt organiserade arbetarna på nytt kunde internationellt samlas och man motsåg framtiden med förtröstan. Visserligen fanns redan på Londonkonferensen vissa motsättningar men de framträdde inte på samma tydliga sätt som på kongressen i Paris.

Redan under perioden mellan de båda kongresserna började motsättningarna att mera klart framträda. Detta särskilt sedan förslaget till stadgar för den nya världsorganisationen voro utarbetade och offentliggjorda. Från de gamla yrkesinternationalerna restes en från kritik mot planerna att beröva dem sin självbestämmanderätt och handlingsfrihet och att diktatoriskt underordna dem den internationella organisationens ledning. På de engelska fackföreningarnas kongress i Blackpool under september månad höjdes även kritiska röster.

Det lyckades dock på kongressen i Paris att få till stånd ett

beslut om bildandet av ett fackföreningarnas världsförbund. Men ej ens bland ombuden själva rådde någon större entusiasm över beslutet. En av dem; Sven Backlund, som den fackliga landsorganisationen i Sverge sände till kongressen i Paris, som tolk och internationell expert, lämnar i en artikel därom följande tröstlösa bild från kongressen, när beslut fattats att bilda det nya världsförbundet:

" Världsförbundet var bildat. Jouhaux bad de delegerade att bekräfta det avgörande som träffats genom att resa sig upp och applådera. Många gjorde det med hänförelse, andra utan hänförelse. Och när någon begärde att Internationalen skulle sjungas, så blev den inte sjungen. Man hade inte mod till det. Stämningen är dämpad. Orsaken härtill är uppenbar. Det nya världsförbundet är ju en officiös institution som får betydelse endast i samband med det nya nationernas förbund, de förenade nationerna. Men de förenade nationerna har svårt att födas. Segermakternas födslovåndor synes ödesdigra. Man befarar allmänt ett missfall."

Han träffade huvudet på spiken. Den nya fackliga internationalen är en officiös institution, under de segrande stormakterna. Ett lydigt redskap för deras imperialistiska politik. Kan dessa stormakter hålla ihop så kan även fackföreningsinternationalen hänga ihop. Men sker en brytning mellan krigets segermakter, så spränges även arbetarnas fackliga international. Inte att undra på förövrigt då densamma inte är en fri och oberoende arbetareinternational, utan ett staternas lydiga annex.

En detalj från kongressens förhandlingar är belysande för dessa förhållanden. Ombuden från de engelska fackföreningarna hävdade att det fackliga världsförbundet skulle vara opolitiskt. Skulle inte lägga sig i de politiska frågorna. De svenska ombuden gingo i denna fråga på samma linje. I dessa båda länder existerar arbetarregeringar, med vilka de fackliga organisationerna solidariserat sig. Trots att de således själva äro partipolitiskt engagerade, så förordade de en opolitisk international. De fruktade att de annars skulle komma i motsättning till de egna regeringarnas politik. Exempelvis den engelska statens kolonialpolitik.

Ryssarna voro ovanligt tysta under debatten om dessa problem. De kunde naturligtvis ej tänka sig komma i motsättning till sin

regering. Däremot voro ombuden från de länder där arbetarna ej inneha regeringsmakten synnerligen aktiva för att ge internationalen en politisk inriktning.

Naturligtvis måste en arbetarnas fackliga international vara politiskt aktiv, men inte en partipolitisk sådan, inte en regeringsbesoldad international, utan politiskt aktiv med hjälp av den direkta aktionen, med hjälp av den kamp som arbetarnas egna organisationer förmå att utföra.

En annan sak kan anföras. Representanter från Mexico, Lombardo Toledano, framförde vid kongressens början ett förslag att fackföreningsinternationalen skulle uppmana de anslutna organisationerna att dessa i sin tur skulle uppmana sina regeringar att bryta de diplomatiska förbindelserna med Franco- Spanien. Men om detta förslag fattade kongressen intet beslut. Förslaget sköts åt sidan, hamnade hos en kommitté, där förslaget i frid vilade när kongressen avslutades. Det ansågs väl olämpligt att antaga Toledanos förslag då detta skulle medföra att vissa länders organisationer skulle komma i motsättning till sina länders arbetarregeringar vilka upprätthålla vänskapliga diplomatiska förbindelser med den fascistiska blodsregimen i Spanien.

Kongressen i Paris och de beslut som därstädes fattades utgjorde ej något uttryck för en kämpande arbetarinternational. Det var inte en regeringarna oavhängig international som byggdes upp, utan endast ett lydigt redskap åt regeringspolitiken.

För oss revolutionära syndikalister är saken klar. Vi ha vår egen international, vi ha vår IAA. Den representerar inte så stora massor som stod bakom de organisationer som sänt ombud till Pariserkongressen, men det är en oberoende arbetarinternational som bör ha möjlighet att trots allt motstånd kunna vinna all världens arbetarklass för sina riktlinjer. Låt oss överallt, med energi och entusiasm gå till verket att ytterligare utbygga IAA.

John Andersson

x x x

SPANSK SYNDIKALISTISK KONFERENS I NORD-AFRIKA.

(IAA) De spanska syndikalistiska emigranterna i Nord-Afrika höll under dagarna den 8 - 16 oktober i Oran sin tredje konferens.

Ännu har ej någon ingående rapport angående förhandlingarna kommit IAA:s sekretariat tillhanda, endast en kortare förhandsrapport varur vi vilja nämna följande:

På konferensen deltogo ett 20-tal ombud vilka representerade 1.157 medlemmar. Konferensen bekräftade ånyo de anarkosyndikalistiska idéerna som riktlinje för sin verksamhet. Beträffande situationen i Spanien intog konferensen en absolut avböjande hållning mot varje regeringsdeltagande från den syndikalistiska organisationens sida. Konferensen uttalade sig även för att den solidariska hjälpen för kamraterna i Spanien skulle intensifieras.

Konferensen behandlade även frågan om den internationella arbetarrörelsens återuppbyggnad och det beslöts att med alla krafter hjälpa till vid arbetet för IAA:s västeuropeiska sekretariat som säkert kommer att kraftigt gynna vår rörelses utveckling inom detta område.

Konferensen beslöt även att föreslå IAA:s sekretariat att utsända ett manifest till världens arbetare i vilket skall redogöras för anarkosyndikalismens väg i motsats till reformismens och bolsjevismens förräderier, vilka två riktningar befinna sig i de olika staternas och kapitalismens tjänst. Detta manifest bör utkomma på så många språk som möjligt och spridas genom IAA:s sektioner och sympatiserande grupper i olika länder.

Vi återkomma till konferensens förhandlingar när utförlig rapport föreligger.

x x x

PROPAGANDAN FÖR DEN REVOLUTIONÄRA SYNDIKALISMEN I ITALIEN.

(IAA) I Italien har, som förut nämnts, inom den reformistiska landsorganisationen, CGIL, bildats grupper för syndikalismens försvar - Gruppi Di Difesa Sindacalista, CDS. Uppgiften är att inom dennas lokalorganisationer bekämpa det skadliga partiinflytandet och statens inblandning i syndikaten. Grupperna gå in för klasskampen och vill vara verktyg för uppfostran och undervisning i den revolutionära syndikalismens anda i arbetarmassornas mitt.

Dessa gruppers nationella kommitté har under oktober månad utsänt ett upprop till de anarkistiska grupperna samt en del enskilda

kamrater, vari dessa uppmanas att deltaga i arbetet. I uppropet framhålles bland annat:

Ni känner alla till situationen som den italienska fackföreningsrörelsen befinner sig uti. De självvalda ledarna inom densamma vill förslava den under sina intressen och under främlingar som i dag behärska Italien. De tre partiernas konfederala ledningar (De kristna demokraterna, socialdemokraterna och kommunisterna) spekulera med arbetarnas verkliga enhetslängtan som vänder sig emot den växande reaktionen, behärskar dem, förslavar dem och tömmer organisationen på varje revolutionärt klassinnehåll som alla arbetarsyndikat måste ha så länge den kapitalistiska ordningen och det statliga förtrycket existerar.

Ur denna situation framgår för alla, som inte förneka syndikalismens förberedande och uppfostrande uppgift, förpliktelsen att prestera upplysningsarbete i arbetarklassens mitt för att befria den ifrån de falska ledarna.

x x x

SYNDIKALISTISK PROPAGANDA I ENGLAND.

(IAA) Storbritanniens anarkistiska federation höll sin kongress under sistlidne september månad i Glasgow. Där beslöts bland annat att söka upprätta direkta förbindelser med IAA. Så har även nu skett. I en första rapport som sänts till IAA:s sekretariat meddelar kamraterna bland annat:

" Utom utgivandet av tidningen Direct Action bedriva vi förnärvarande en aktiv propaganda för anarkosyndikalismen genom inom - och utomhusmöten. Under den gångna sommaren höllo vi två möten i London tillsammans med kamraterna i den spanska frihetliga rörelsen. Det första firade minnet av den 19 juli 1936 i Spanien, och det andra som en offentlig protest mot kvarhållandet i härvarande fängläger av 225 spanska antifascister av vilka ett 80-tal äro medlemmar av CNT.

I skrivande stund domineras det industriella läget av dockarbetarnas strejk (Nu avslutad. Red.) Under kriget har den officiella fackföreningsrörelsen blivit alltmera komprometterad genom klassamarbetets politik. Följden har blivit att arbetarna använt sig av den syndikalistiska taktiken med direkt aktion. Strejkerna äro " inoffici-

ella " d.v.s\ inte erkända av fackförbundsbyråkraterna. Detta är fallet med dockarbetarnas strejk. " Arbetareregeringen" har kommenderat ut tusentals soldater till dockorna för att utföra strejkbrytar - arbete.

Det är onödigt att säga att det just nu är en lämplig tid för vår propaganda och vi koncentrera oss på att propagera revolutionär syndikalism. Vi stå i kontakt med IWW i USA och distribuera deras tidning " Industrial Worker" här i landet.

x x x

DEN SPANSKA KOMMUNISTISKA SPÖKJUNTAN HAR UPPLÖSTS.

(IAA) De spanska antifascistiska riktningarna samarbeta inom Spanien i Alianza Democrática, utanför landets gränser i Junta de Liberación, Befrielsejuntan. Kommunisterna deltar varken i den ena eller den andra av dessa samarbetsorgan. I stället bildade kommunisterna för en längre tid sedan en egen " enhetsfront" som under deras ledning skulle sammanfatta de grupper som av olika anledningar ville ha bort Franco. De bildade den omskrivna Junta Suprema de Union Nacional (översta nationella enhetsjuntan.) Förutom kommunisterna själva anslöt sig till den moskvakontrollerade juntan den gamla spanska högern (CEDA), några kristna konservativa, en del oppositionella fascister (framförallt requetéer) samt några stycken militärer. Ingen större folklig organisation eller rörelse samarbetade med kommunisternas junta, som hos vänstergrupperna brukade kallas för " Spökjuntan".

Denna Spökjunta presenterades för hela världen som den spanska antifascistiska motståndsrörelsens ledande kraft, vilket också hade framgång eftersom de spanska kommunistiska propagandisterna fann stöd hos sina mäktiga franska partivänner som diktatoriskt behärskade nyhetsförmedlingen i Frankrike omedelbart efter Tysklands sammanbrott.

Under den tiden utövade Unión Nacionals minoritetsgrupper med hjälp av de franska kommunisterna ett ohämmat terrorvälde över de andra spanska emigrantgrupperna i Frankrike. Såväl de spanska syndikalisterna som socialdemokraterna fick lida under denna terror och flera framträdande medlemmar av de nämnda grupperna mördades under den tiden av franska och spanska GPU- agenter. Först för några veck-

or sedan framlade den spanske socialdemokraten Rodolfo Llopis på en partikonferens i Nordafrika ett digert anklagelsematerial mot Junta Supremas mördareband i Frankrike.

Men trots de till dess förfogande stående politiska maktmedel förlorade Spökjuntan alltmer terräng i Frankrike. Offentligheten fick veta sanningen, nämligen att Junta Suprema inte kontrollerade någonting och endast stödde sig på de franska kommunisterna. I stället blev det känt att Befrielsejuntan – ledd av en känd syndikalistisk kamrat, Puig Elías från Barcelona, – var alla spanska antifascisters enhetsorgan.

Nu når oss från Ffankrike nyheten att kommunisterna upplöst sin Junta Suprema de Unión Nacional. Den nationella enheten under Moskvas ledning blev således inte av och den stora propagandasvindeln sprack äntligen, efter många fåfänga försök att med hjälp av lögn och terror monopolisera den spanska antifascismens ledning.

x x x

DIKTATUREN I BRASILIEN PÅ AVSKRIVNING.

(IAA) Angående läget i Brasilien tecknar en kamrat därstädes i en skrivelse, detta på följande sätt:

" Diktaturen i Brasilien dör så småningom. Majoriteten av armén är för demokratin. Antagligen kommer vid presidentvalet under december månad Eduardo Gomez att bli vald. Han är katolik, men liberal i stil med demokratin i England och Förenta staterna. Jag tror att vi kommer att få en demokratisk regim med press- och mötesfrihet. I så fall kan våra syndikat på nytt offentligt framträda. Kommunisterna ha landet runt förlorat terräng. Katolikerna ha däremot gått framåt fastän de aldrig förut arbetat som politiskt parti. Detta har dock skett under diktaturens år. De ha under denna tid bedrivit en omfattande propaganda som medfört goda resultat för katolikerna. Katolicismen uppträder dock för närvarande i en mera liberal skepnad än den förut gjorde. Kommunisterna ha blivit demoraliserade och kan inte längre räknas som en faktor i det här landet.

Som sagt få vi i Brasilien ånyo en demokratisk regim så kommer vår rörelse att på nytt blomstra upp."

x x x

EN KORTVARIG FRIHET I ARGENTINA.

(IAA) Som bekant störtades under september månad Argentinas diktator, Peron. Men det var endast av kort varaktighet. Om någon vecka hade han åter kommit till makten.

Den syndikalistiska organisationen i Argentina - FORA - hade under en lång tid arbetat illegalt. Dess tidningar utkommo likaledes illegalt. Agitationen i övrigt fördes efter samma linjer. Men omedelbart efter Perons störtande framträdde FORA och dess tidningspress legalt och offentligt. Till IAA:s sekretariat har just nu anlänt FORA:s huvudorgan Organización Obrera för september månad. Tidningen har anlänt även förut men vad som denna gång var betecknande för situationen var att tidningens adress var införd. Så var av helt naturliga skäl inte förhållandet under den illegala perioden. Adress var även införd på organisationens central.

I tidningen reklameras för ett sammanträde som ordnats av FORA för följande frågors behandling: Efterkrigsproblemen - sextimmarsdagen- FORA och arbetarrörelsen i övrigt. Det meddelades även att flera fristående syndikalistiska grupper ställt sig bakom den organisation som ordnat detsamma samt lovat att deltaga å detsamma.

I ett manifest, ställt till Argentinas arbetare, uttrycker FORA sin tillfredsställelse över militärdiktaturens sammanbrott samt uppfordrar arbetarna att återkräva alla sina organisatoriska fri- och rättigheter! Samtidigt varnar dock FORA arbetarorganisationerna att samarbeta med de borgerliga elementen, samt rekommenderar revolutionär kamp i stället för reformism. I en av tidningens artiklar omtalar FORA sin återuppståndelse till det offentliga livet samt uppdrager en del riktlinjer för reorganisationsarbetet. Av tidningen framgår vidare att kampandan hos FORA:s medlemmar är i stigande och att diktaturens störtande verkar oerhört stimulerande i arbetet för organisationens utveckling.

Nå, Peron lyckades på nytt att rycka till sig makten. Hur detta verkat på FORA veta vi ännu ej. Men troligt är att den åter bringats att flytta sitt arbete " under jorden".

x x x

LANDSOMFATTANDE ANARKISTISK KONGRESS I ITALIEN.

(IAA) Under dagarna den 15 - 20 september höll de anarkistiska

grupperna i Italien sin första landsomfattande kongress efter Mussolinis störtande. Den hölls i Carrara och på densamma konstituerades Federazione Anarchica Italiana - FAI.

Ett mycket stort antal anarkistiska sammansluthingar, ungdomsgrupper och distriktsfederationer voro representerade på kongressen. Att kongressen framkallade en stor offentlig uppmärksamhet bevisas bäst av de telegram den fick från andra organisationer, vilka lyckönskade de anarkistiska kamraterna samt hyllade dem för deras frihetliga strävanden. Bland de lokala och regionala organisationer och partiriktningar som sände sina hälsningar kan nämnas kommunistiska partiets distriktsavdelning, Carraras republikaner, Aktionspartiets provinsavdelning, Socialistiska partiet för provinsen Carrara, de kristna demokraterna, samt Aktionspartiet Giustizzia e Liberta´ som i sin skrivelse särskilt påminde om Carlos Rosselli och hans frihetliga idéer.

Efter kongressens avslutning har organisationen publicerat två broschyrer, av vilka den ena innehåller organisationens stadgar och den andra återger i sammandrag de viktigaste resolutionerna som antogs på kongressen.

En allmän politisk resolution fastslår att anarkisterna inte acceptera permanenta förbindelser med eller medlemskap i politiska partier och frimuraregrupper samt av dem kontrollerade organisationer. Däremot äro de beredda till tillfälliga lokala överenskommelser för bestämda gemensamma mål. Samma inställning intar rörelsen till den nationella befrielsekommittén - CLN.

På det social- ekonomiska området avböjer organisationen varje deltagande i de av arbetare och företagare sammansatta företagskommittéerna och föreslår i stället inom alla företag kamp för rena arbetarkommittéer som skola sträva efter genomförandet av socialistiskt konstruktiva mål.

I en annan resolution förordas kamp för samvetsfrihet samt mot kyrkan och dess maktanspråk.

Organisationen uttalar vidare sin bestämda avsikt att inte deltaga i valkampanjen för den grundlagstiftande nationalförsamlingen. I stället skall anarkisterna propagera för den direkta aktionen som

även framföra sina egna politiska mål.

På det fackliga området rekommenderade kongressen aktivt deltagande i " Gruppi Di Difesa Sindacalista" - grupper för syndikalismens försvar - vilka grupper har en gemensam central för hela Italien och arbetar efter gemensamma riktlinjer. Anarkisternas kongress framhöll att sådana grupper böra bildas överallt inom den reformistiska landsorganisationen - CG IL - och att anarkisterna betr.akta det fackliga arbetet som mycket viktigt för den frihetliga saken.

Organisationen skall utge en intern bulletin samt försöka begränsa tidningarna i landet till ett bestämt lämpligt antal goda veckotidningar vilkas propaganda skall komplotteras av en teoretisk tidskrift. En insamling skall genomföras som skall möjliggöra ett senare utgivande av " Umanitá Nuova " i Rom som daglig tidning.

I en längre resolution rörande landets återuppbyggnad fastslås bland annat följande paroller för anarkisternas propaganda: Agitation för en Italiens neutralitetsförklaring, likställighet för man och kvinna, solidaritet med de arbetslösa lantarbetarnas direkta aktion, bildandet av studie- och aktionskommittéer av arbetare och intellektuella, genomförandet av ett stort byggnadsprogram utifrån sociala synpunkter, införandet av ett fritt skolsystem, försvar för organisationsfriheten och kamp för de fria kommunerna.

En särskild resolution ger uttryck åt organisationens internationalistiska inställning och innehåller även en sympatiyttring till förmån för det kämpande spanska folkets sak.

x x x

AVSKEDSFEST I NEW YORK FÖR ARMANDO BORGHI.

(IAA) Förre sekreteraren för Italiens syndikalistiska union, Armando Borghi, vilken under en följd av år vistats som flykting i Förenta staterna, blev för en tid sedan utvisad från landet av USA:s " demokratiska " myndigheter. Han är nu sänd iväg, men innan dess organiserade i New York en " kommitté av Borghis vänner" en avskedsfest för den gamle militanten. Denna hölls i en känd sal och till densamma hade mött upp många amerikanska och italienska kamrater vilka hyllade Borghi före utvisningens verkställande.

Som huvudtalare uppträdde den kände italienske republikanen

Dr. Firenze, som " trots sina avvikande politiska uppfattningar" förklarade sin sympati med den gamle syndikalistiska militanten och önskade honom lycka till fortsatt kamp. Många italienska, amerikanska och spanska grupper och förlag, bland andra, Tierra y Libertad från Mexico hade sänt hyllningstelegram. Det kan även omnämnas att den italienska filosofen Salvemini hade sänt ett hjärtligt brev som upplästes på mötet.

Den franske advokaten Henri Torreshöll ett andra anförande där han tecknade Borghis öde som flykting för fascismen. Den italienske federalisten Natolli uttalade sin sympati för Borghi som en stor karaktär, och de största applåderna skördade Walter Toscanini, son till den berömde italienska dirigenten, som riktade en avskedshälsning till " den av oss alla älskade broder, internationalisten Borghi". Dessutom talade en spansk anarkist, en ung frihetlig amerikansk militant för tidskriften " Why" och flera andra, och slutligen tackade Borghi för alla dessa hyllningar och lovade fortsätta kampen som alltid.

Det är att hoppas att Borghi nu anländ till Italien där stora uppgifter föreligger för honom. Han mottages säkerligen även med glädje av de italienska kamraterna som behöver hans medarbete för den anarkosyndikalistiska rörelsen i Italien.

x x x

ETT INTRESSANT INTERNATIONELLT PROPAGANDISTISKT EXPERIMENT.

(IAA) Ett synnerligen intressant internationellt experiment ha vi i den lilla tidskriften som under den franska titeln DEMAIN (i morgon) utkommer i Bordeaux - Frankrike som organ för Jeunesses Libertaires (Frihetlig Ungdom). Den är nämligen internationell. Det nummer vi ha framför oss, omfattande 32 sidor, innehåller artiklar på franska, spanska och italienska. Utgivarna är en spansk och en fransk grupp av Frihetlig Ungdom i Bordeaux, som är anslutna till var sin nationella ungdomsorganisation, men anser att de har en gemensam uppgift att fylla. I en skrivelse som utgivarna riktat till IAA:s sekretariat, heter det bland annat:

" Vår uppgift är att propagera de frihetliga idealen samt därmed lämna ett litet bidrag för danande av nya människor och andliga

värden. Vi ha även som viktig uppgift att gynna idéutbytet mellan unga spanjorer och fransmän, detta som utgångspunkt för skapandet av en frihetlig ungdomsinternational.

x x x

EN TRADITIONSRIK SYNDIKALISTISK TIDNING ÅTERKOMMER.

(IAA) Den italienska revolutionära och federalistiska tidningen L` Internazionale, Rom meddelar att de italienska syndikalisternas gamla tidning Guerra di Classe (klasskampen)snart åter skall utges som organ för vår italienska rörelse. Tidningen var känd som den revolutionära syndikalismens organ mellan 1915 och 1923. Den skall nu utges i Rom under ledning av Bernardino De Dominicis samt kontrolleras av en redaktionskommitté sammansatt av flera kända militanter. L` Internazionale uttrycker sina bästa önskningar för tidningen och uttalar sin övertygelse att den mycket snart kommer att finna stor spridning bland alla Italiens fria andar.

x x x

UTTALANDEN OM DEN FACKLIGA VÄRLDSKONGRESSEN I PARIS OCH DEN SYNDIKALISTISKA INTERNATIONALEN - IAA.

(IAA) Senaste numret av den bulletin de spanska syndikalisterna utge från Toulouse i Frankrike innehåller en artikel om den fackliga världskongressen i Paris, varur vi citera följande:

" Den i Paris grundade nya internationalen kontrollerar 60 miljoner anhängare, bland dem 30 som tillhöra de ryska fackföreningarna. Därmed blir det tydligt under vilken " siffrornas lag" organisationen kommer att utveckla sig. Dess andra kännetecken är regeringslydigheten, regeringsbundenheten. Som dominerande krav till arbetarnas förmån framställdes av konferensen och av den nya organisationens sektioner de stora industriernas nationalisering. Men nationalisering betyder endast förstatligande och däri ligger för arbetarklassen ingen önskvärd lösning." Artikeln fortsätter:

Arbetets värld har vunnit en ny kredit som bemyndigar den att frigöra sig ifrån varje förmyndarskap och varje främmande kontroll. Det är arbetarna i industrierna och soldaterna till lands, till sjöss och i luften som vunnit kriget mot fascismen. Det är arbetarna som skapa allting och förbättra allting. Staterna förklarade kriget åt

Hitler, men det arbetande folket vann kriget. Staterna förklara på en lång rad konferenser att de ämna organisera freden; men det är folken genom Vars ansträngningar den måste bli verklighet... Ålderdomens, de sjukas, barnens och alla andra sociala problem kan arbetarna lösa själva och direkt, utan främmande inblandning. De offentliga tjänsternas och de stora företagens nationalisering är ett annat problem som arbetarna kan lösa bättre genom direkt samverkan mellan producenterna på grund av deras omedelbara ekonomiska och geografiska förbindelser med varandra. Den syndikalistiska organisationen i Spanien CNT - har alltid kämpat för den fackliga rörelsens oberoende och kommer att fortsätta denna kamp. Tillsammans med den står arbetare ur hela världen i IAA som utan hänsyn till ras eller nationalitet strävar efter rättvisa och ett människovärdigt liv.

x x x

Internationella Transportarbetareförbundets ordförande Charles Lindley var även närvarande å Pariserkongressen, närmast för att försvara de internationella yrkesfederationernas oberoende och handlingsfrihet inom den gemensamma internationalen. Genom de stadgeförslag som förelåg på kongressen sökte man som bekant begränsa dessa federationers rörelsefrihet och beslutanderätt.

Charles Lindley blev i Paris intervjuad av en svensk socialdemokratisk tidningsman, som bland annat framställde följande fråga till honom: - Nå vad menar du om fackföreningarnas världsförbund?

- Jag ger inte två öre för det, säger Lindley. Det blir ju bara tjänstemän av alltihop. Jag förstår sannerligen inte ryssarna som vill pressa in hamnarbetare och sjöfolk, gruvarbetare och smeder och vävare i denna byråkrati.

Har de då glömt att det var vi yrkesmän som inom våra yrkesförbund kom den ryska revolutionen till mötes? Det var vi som försvarade Sovjetunionen under de hårda åren efter det förra kriget. Vi kunde göra det därför att vi var oberoende och fria. Skall man nu pressa in oss i en allsmäktig centraliserad byråkrati, så blir det slut på all revolutionär rörelse inom arbetarvärlden. Det är en utveckling baklänges.-

När reser du hem till Sverge frågar tidningsmannen honom till

sist: - Så fort det finns någon möjlighet i världen, svarar mig transportarbetarinternationalens ordförande. Tror du att man stannar en timma mer än nödvändigt i detta Sahara?"

Sanna och träffande ord om den nybildade fackliga internationalen av Charles Lindley, denne gamle kämpe inom den internationella arbetarrörelsen.

x x x

Enrique Rangel, generalsekreterare i Confederacion Proletaria Nacional i Mexico sände å sin organisations vägnar till kongressen i Paris följande telegram:

" Confederacion Proletaria Nacional, hälsar broderligen världskongressen och önskar ett fullständigt resultat för arbetarklassens enighet. Vi hoppas att den nya internationalen förkastar nytotalitära förmyndarskap gömt bakom demagogin, liksom falsk representation av nationella majoriteter i likhet med Lombardo Toledano."

I en skrivelse som Enrique Rangel tillställt IAA:s sekretariat motiveras närmare varför de ej godkände att den kommunistorienterade Lombardo Toledano representerade Mexicos fackligt organiserade arbetare på den internationella kongressen i Paris. I sin skrivelse framhåller Rangel bland annat: " Den mexikanska arbetarrörelsen är till sitt väsen demokratisk och är motståndare till varje totalitär tendens, den må vara öppen eller dold. Den ideologi som försvaras av Lombardo Toledano och hans följeslagare på kongressen i Paris är mer eller mindre auktoritär och totalitär och sålunda stridande emot det mexikanska folklynnet."

Rangel framhåller vidare, " att arbetarklassens organisationer måste baseras på den mexikanska revolutionens principer, de samma som framkommo under den stora franska revolutionen, som ur arbetarklassens synpunkt står i samklang med första internationalens grundidéer.

Slutligen framhåller Rangel:

" Det var vår mening att lägga fram dessa idéer på kongressen i Paris om vi haft möjlighet att vara närvarande där. Vi anse att den nya organisationen för världens arbetarklass måste vara fri från alla totalitära idéer oavsett från vilket håll de må komma. Vi äro icke emot arbetarklassens enighet, nationellt och internationellt, men vi

anse att denna enighet endast kan realiseras om den är baserad på autonomien för alla anslutna organisationer."

Samtidigt som vi fullt och helt instämmer i kamrat Rangels synpunkter så äro vi övertygade om att hans närvaro på kongressen i Paris inte hade betytt så mycket. Nog fanns det meningsfränder till honom närvarande å densamma men det stora antalet av ombuden voro auktoritärt inriktade och drevo sina synpunkter igenom.

Enrique Rangel och hans kamrater inom Confederacion Proletaria Nacional gjorde säkerligen den internationella arbetarklassen en bättre tjänst genom att söka anknytning till den syndikalistiska Internationalen, till IAA.

x x x

Tidningen Cultura Proletaria i New York har även i en artikel sysslat med kongressen i Paris samt slutar densamma med följande konstaterande:

" Vi fastslå med tillfredsställelse att det fortfarande finnes arbetare som hålla fast vid arbetarklassens befrielsekamp i IAA:s tecken. Med IAA skall världens frihet och allas broderskap uppnås. Vi gläda oss särskilt åt att det nu konstituerats ett västeuropeiskt subsekretariat för IAA i vilket för Spanien CNT deltar samt de franska syndikalistiska grupperna. Vi vänta nu på att de anarkosyndikalistiska rörelserna i Italien, Grekland, Österrike, Portugal och Belgien skall rycka in."

x x x

SITUATIONEN I GREKLAND.

(IAA) Enligt vad ordföranden i Greklands socialdemokratiska parti och medlemmen i den grekiska motståndsrörelsen EAM:s exekutiv meddelar , är förnärvarande cirka 18.500 EAM- anhängare fängslade och att deras antal ökar dag för dag. Cirka 200.000 EAM- anhängare ha tvingats att taga sin tillflykt till bergen. Han framhöll vidare att hela motståndsrörelsen lider under behandlingen av monarkistisk - fascistiska band. Samtidigt lämnas grekiska quislingar och nazistiska samarbetsmän i fred.

Det var denna nazi- fascistiska regim som på sin tid hjälptes till makten i Grekland av den dåvarande engelska regeringen med

Churchill i spetsen och den nuvarande engelska arbetarregeringen fortsätter samma politik.

Detta har i England, bland olika folkgrupper, väckt en häftig kritik. Densamma börjar nu göra sig gällande även i den socialdemokratiska pressen. Nedanstående citat från den socialdemokratiska tidningen Tribune belyser detta. Tidningen skriver därom:

" Nyheterna från Grekland äro allvarligare än vid någon tidpunkt sedan i december förra året. Kabinettet Vulgaris' välkomna avgång har, icke - såsom man hoppades - lett till upprättandet av en regering av ett representativt politiskt parti, utan har bara föranlett långvariga förhandlingar mellan " regenten " och partiledarna för centern och högern, varvid monarkisterna på högra flygeln alltigenom varit den pådrivande kraften.

Meddelanden från olika håll överensstämma i att krafterna på vänstra flygeln äro fast övertygade om att dessa förhandlingar endast äro en manöver avsedd att sätta högern i besittning av den obestridda makten samt öppna vägen till den nec-fascistiska diktaturen. Dessutom äro dessa partier allesammans fast övertvgade om att denna manöver inspireras av den brittiska regeringen. De anse Damaskinos som en brittisk marionett, som helt enkelt handlar efter sina husbönders instruktioner. Under hela den tid underhandlingarna pågått har Damaskinos böjt sig för den extrema högerns diktat. Resultatet är att - såsom Reuters korrespondent häromdagen uttryckte det - " om inte de moderata krafterna i elfte timmen få något stöd.... så är Grekland av allt att döma på väg mot en diktatur under den yttersta högern".

Detta är tydligen inte vad Labour- regeringen eller mr Bevin önskar. Men om det inte i sista minuten företages en energisk intervention så blir det oundvikligen resultatet av Englands politik. De grekiska vänstergrupperna kräva att de brittiska trupperna skola dragas tillbaka och att " interventionen " skall upphöra. Men vad som i verkligheten är orätt i den brittiska politiken i Grekland, det är frånvaron av intervention.

Om mr Churchill hade tillämpat noninterventionen i det förflutna, så hade allt kunnat vara bra i Grekland i dag. Men hans in-

tervention h a r ägt rum och resultatet blev att den antidemokratiska rojalistiska högern kommit till makten. Att nu praktisera en strikt nonintervention - hur formellt korrekt och " demokratisk" den än är- innebär i själva verket att sanktionera en med konst förlängd fort- sättning av den högerregim, som mr. Churchill möjliggjorde. Det är en lika ynklig och farlig politik som noninterventionen under det span- ska inbördeskriget, sedan Tyskland och Italien redan lämnat Franco sin hjälp.

Mr Bevin har nu ingen möjlighet att rentvå sina händer i den grekiska affären genom att " iakttaga en korrekt neutralitet". Det var England som försatte Grekland i detta dilemma. Det är Englands plikt att aktivt hjälpa det grekiska folket att befria sig från den dödliga faran av en ny fascistisk diktatur."

x x x

DE ENGELSKA STREJKERNA.

(IAA) Den mycket omtalade dockarbetarestrejken i England kommen- teras i det senast anlända numret av den anarkistiska tidningen Free- dom vilken utkommer i London. Tidningen skriver bland annat:

" Labourregeringen, fackföreningarna och den kapitalistiska pressen stod under hela strejken eniga mot arbetarna... En av de största lögnerna var påståendet att dockarbetarna tjänade tio eller tjugo pund i veckan och levde som lorder. Om det var så varför skulle de då ha strejkat och stått ut med många veckors svält för att kräva 25 shillings som daglön?

Dockarbetarna kunde under kriget på grund av mycket omfattande övertidsarbete nå upp till en ganska god inkomst. Men detta övertids- arbete var onormalt och kunde inte fortsätta i längden.

Nu har emellertid arbetsveckan reducerats till det normala om- fånget, och dockarbetarna få i genomsnitt mindre än 5 pund per vecka. Detta betyder - som Gordon Schaeffer riktigt framhållit i en omsorgs- fullt skriven artikel i Reynolds News, att deras reallöner sedan 1938 sjunkit i stället för att stiga...."

Regeringens ställning till strejken kommer klart till uttryck i ett yttrande av arbetarministern Shinwell, vilken " Freedom" cite- rar.

Han förklarade nämligen: " Med hänsyn till fackföreningarnas maktställning finns det ingen anledning för några obstruktionshandlingar eller blixtstrejker. Jag är en socialist, men inte någon anarkist, och jag önskar ordning och förnuft i våra industriella relationer. Detta är den enda vägen på vilken vi kan uppnå något framsteg." Detta är, enligt Freedom, bakgrunden till regeringens inställning gentemot strejken och dess strejkbrytareaktioner.

" Freedom " redogör även för en annan omfattande social-ekonomisk konflikt som seglade upp efter dockarbetarnas strejkaktion. Det rör sig om Londons byggnadsarbetare. Den 8 oktober genomförde dessa en stor offentlig demonstration i London. Demonstranterna representerade 140.000 arbetare som nu äro sysselsatta med att röja upp och reparera de bombskador London undfägnades med under kriget. I och med vinterns inträde ha dessa arbetares arbetstid reducerats till 44 timmar i veckan, men utan lönekompensation av något slag. De förtjäna numera 5 shillings per dag. Detta är emellertid för lite för dem. Arbetarna kräver därför löneökning. Fackföreningsledarna stödja ej arbetarnas krav. Proteströrelsen mot lönereduceringen betraktas således som en " icke officiell" aktion förd mot den fackliga ledningens vilja. Bland de paroller som arbetarna framförde på sin stora demonstration i London kan följande anföras:

" Vår kamp för friheten börjar NU ! En annan paroll lydde: " Ut med Coppock! " Coppock är byggnadsarbetare-federationens sekreterare. Demonstrationen försökte förresten komma till tals med ministern för hälsovård, den kände radikale socialisten Bevan, men denne "var inte hemma " och lät dessutom meddela demonstranterna att lönefrågor inte tillhörde hans regeringsdepartement. Kunde således inte taga befattning med dem.

x x x

DEN IBERISKA ANARKOSYNDIKALISTISKA UNGDOMSRÖRELSEN OCH DESS FRAMTID.

(IAA) Frihetlig Ungdoms Iberiska Federation (Federación Iberica de Juventudes Libertarias FIJL) håller på att utveckla sig till en viktig gren av den spanska och kanske den iberiska, det vill säga spanska och portugisiska, anarkosyndikalistiska rörelsen.

Anarkismen och syndikalismen har djupa rötter och en lång tradition i Spanien och Portugal, men ungdomsrörelsen är relativt ny. FIJL grundades så sent som år 1932 och då som hemlig organisation. Anslutningen var då inte stor, och förståelsen för nödvändigheten av att skapa en särskild ungdomsrörelse inte heller. Den 18 juli 1936 - omedelbart före den fascistiska kuppen - började den självständiga ungdomsrörelsens första veckotidning utkomma. Under inbördeskriget genomgick rörelsen en rent fantastisk utveckling. Resultatet blev att man sedan dess talar om den spanska rörelsens tre grenar i stället för två som förr: CNT (syndikalismen), FAI (anarkismen) och FIJL. Inbördeskrigets olyckliga utgång satte emellertid slut på den nya rörelsens offentliga verksamhet.

Snart återhämtade sig dock rörelsen i emigrationen. En självständig ungdomsrörelses organisering fördröjdes visserligen av den allmänna tendensen att inte splittra emigrationsrörelsen och uppbygga den åtminstone provisorisk som enhetsorganisation - Movimiento Libertario Español, Spansk Frihetlig Rörelse.

Återuppbyggandet började emellertid i Mexico, där de anarkosyndikalistiska ungdomarna redan i slutet av 1944 beslutade att återupptaga en oberoende ungdomsverksamhet. Därvid riktade de sin uppmärksamhet inte endast på Spanien, utan siktade direkt på skapandet av en världsungdomsrörelse. Ur en resolution som antogs vid den tiden, citera vi följande punkter:

1. Vi vill skapa frihetliga ungdomsrörelser i alla länder där sådana inte existera för närvarande.

2. Vi vill skapa intima förbindelser dem emellan, samordna alla deras krafter och slutligen bilda en frihetlig ungdomsinternational.

3. Vi vill genomföra en kampanj för Spaniens befrielse...

4. Vi vill studera efterkrigsproblemen och den kommande revolutionens uppgifter.

5. Vi vill, med revolutionära syften för ögonen, närma oss andra revolutionära ungdomsgrupper i alla länder.

6. Vi vill organisera hjälpen åt varje revolutionär rörelse som kunde bryta ut någonstans i Europa.

7. Vi vill internationellt medverka vid skapandet av förståelse

mellan alla sant revolutionära krafter.

8. Vi vill kämpa mot varje diktatur och totalismen i alla dess former, likgiltigt av vilken färg den må vara.

Så långt de unga spanska kamraterna i Mexico. I Frankrike blev ungdomsrörelsens problem aktuella efter landets befrielse och tyskarnas utdrivande ur landet. Efter många svårigheter, sammankallades en landsomfattande konferens för den spanska frihetliga ungdomen i Frankrike till Toulouse. Denna sammanträdde där den 8 april 1945. En landsomfattande förbindelsekommission hade redan varit i arbete en tid. Konferensen valde i dess ställe en nationalkommitté. En rad organisatoriska och principiella samt taktiska frågor stod på dagordningen. Frihetlig Ungdom bildades som fristående organisation vid sedan av MLE utan att begära en särskild representation i MLE:s ledning. Ungdomsorganisationen förklarade sig vilja genomföra ett uppfostrande och idébildande arbete bland de unga spanjorerna, organisationen skulle förbli helt oberoende och dessutom inrikta sig på hjälp till Spanien. Man förklarade också sin fasta beslutsamhet att prestera internationellt arbete och samarbeta med de franska, italienska, tyska, amerikanska och andra unga kamrater man kunde påträffa i Frankrike. Frihetlig Ungdoms mål förklarades vara de fria folkens världsfederation. Tidningen RUTA (Väg), som grundats som organ för lokalfederationen i Marseille och senare förvandlats till regionalorgan för Provence, gjordes till hela FIJL:s organ och redaktionen förflyttades till Toulouse där också den nya organisationens nationalkommitté fick sitt säte.

Under hela innevarande år ha de unga spanska kamraterna genomfört ett energiskt uppbyggnadsarbete och genomorganiserat rörelsen i alla franska departement. Organisationen är uppdelad i departements - och regionalfederationer, och flera av desamma ha också haft sina regionala konferenser.

Det torde vara känt att under den engelska arbetarregeringens "välvilliga beskydd " fortfarande en hel del spanska antifascister får utnyttja privilegiet att sitta i engelska interneringsläger. Dessa spanjorer tillfångatogs i Frankrike som tvångsmedlemmar i den tyska arbetsorganisationen Todt och den engelska byråkratin håller dem fängslade trots att de till största delen kunnat bevisa att de äro gamla antifascistiska mi-

litanter. Bland dem befinner sig också en större grupp spanska syndikalister och anarkister. I lägret Hall O'The Hill har dessa kamrater bildat en grupp av FIJL som upptagit arbetet för sina idéer. Inför denna grupp talade nyligen kamrat Cabañas om Frihetlig Ungdoms uppgift, varvid han framförde några tankar som förtjäna att återges i detta sammanhang:

De motgångar vi lidit under inbördeskriget och återuppbyggandet i Spanien, förklarade han bl.a., har nästan alla sin enkla förklaring i det faktum att vi saknade kapabla militanter. Vi hade behov av många aktiva krafter som förfogade över verkliga tekniska kunskaper, som kunde betraktas som pålitliga människor och åt vilka organisationen kunde anförtro de många administrativa och vetenskapliga ledande funktioner som revolutionens uppgifter medförde för vår rörelse. Därvid visade sig ett " qvalitativt deficit" för vår rörelse, förklarade kamrat Cabañas med all öppenhet. Vem kan täcka denna deficit om inte FIJL, frågade han. FIJL måste utbilda de militanter som rörelsen behöver. Kommunisterna, som representera en av de största farorna vi måste bekämpa, har också sin ungdomsrörelse. Till slut vände sig Cabañas också mot vissa kretsar i rörelsen som betraktas som reformister och vars vilja tycks vara att deformera idéerna. Att bilda en fast damm av idéellt medvetande mot sådana deformistiska tendenser är en annan viktig uppgift för ungdomsrörelsen, fastslog kamrat Cabañas.

På grund av det nya uppsving som FIJL tagit i emigrationen, kan man redan nu förutspå att den frihetliga ungdomsrörelsen efter Francos sammanbrott i själva Spanien kommer att genomgå en ännu betydelsefullare utveckling än under kriget. Vid sidan av CNT och FAI kommer FIJL att bli en bärande kraft för den frihetliga socialismen å andra sidan Pyrenéerna.

x x x

EN TYSKSPRÅKIG FRIHETLIG RÖRELSE I SCHWEIZ.

(IAA) Vi meddelade nyss att IAA indirekt hade fått kontakt med en tysk frihetlig grupp i Schweiz som upptagit propaganda för våra idéer. IAA:s sekretariat har nu fått närmare meddelanden om densamma. Det är en del frihetliga socialister, framförallt studenter och intellektuella som sammanslutit sig till en arbetskrets under namnet Arbeitsgemeinschaft Freiheitlicher Sozialisten Den nya gruppen har redan knutit en del internationella förbindelser, även med IAA.

Gruppen har utsänt en längre cirkulärskrivelse i vilken den redogör för sina uppfattningar och planer. Kriget, heter det i skrivelsen, har inte bara framkallat materiella förstörelser, utan också ett moraliskt kaos. Såväl den auktoritära mentaliteten som de sociala missförhållandena måste betraktas som den stora katastrofens grundvalar. Det gäller att gå in för en andlig förnyelse som möjliggör uppbyggandet av en mänskligare ordning. I stället för propaganda i vanlig mening ämnar gruppen arbeta för skapandet av en ny anda bland människorna. Mänsklighetens och frihetens stora idéer äro vägvisande för gruppen, och dess avsikt är att medelst lämpliga publikationer sprida frihetligt socialistiska idéer bland arbetare och intellektuella. För att kunna genomföra detta arbete tänker man grunda ett förlag, som skall ge ut verk av Tolstoj, Proudhon, Krapotkin, Bakunin och Landauer samt nyare verk som pekar i samma riktning. Gruppen anser - läsa vi i dess cirkulär - att marxismen med sin materialistiska uppfattning och sin envisa centralism inte längre kan tjäna som socialismens grundval, och att i stället frihetens tanke i socialismen måste rycka i förgrunden. Privat meddelar man oss att gruppen också önskar skapa en tidning så snart förhållandena medger detta. För tillfället begränsar man sitt arbete med att utge en del småskrifter.

Vi välkomna denna nya grupp och dess initiativ, samt uttalar den förhoppningen att densamma som förnärvarande verkar bland tysktalande schweizare även måtte hjälpa till för att återknyta förbindelserna med frihetliga krafter inom det gamla tyska riksområdet samt i Österrike.

——oooOooo——